

Ze sborových akcí

Ne	09. 09.	09:30	bohoslužby, káže Jarmila Strádalová
Po	10. 09.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	13. 09.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 09.	09:30	bohoslužby, káže Ester Čášková
Po	17. 09.	16:00	první schůzka předškolních dětí
Po	17. 09.	16:30	schůzka dětí a rodičů (dohoda termínů vyučování dětí v novém školním roce)
Út	18. 09.	14:30	setkání starších věkem
St	19. 09.	19:00	první biblická hodina v novém školním roce
Čt	18. 10.	19:30	první setkání střední generace v tomto školním roce, téma O životních cestách
Ne	21. 10.	14:30	instalace sestry farářky Ester Čáškové

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Nelpět na vlastním, pokud to může posloužit spásě jiných	2
Sdílení víry předpokládá atmosféru důvěry a přijetí	4
Sborový tábor Orlovy 2007	8
Ze sborového archívu I.	10
Prašná brána – svědek náboženského míru	15

a další články ...

Nelpět na vlastním, pokud to může posloužit spáse jiných

Kázání na Vinohradech 5.8.2007

Čtení: Lk 16,1–9

Text: Lk 16,8–9

Lk 16,3–4.8–9: Správce si řekl: „Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím. ⁴ Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství. . . .⁸ Pán pochválil toho nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější než synové světla. ⁹ Já vám pravím: I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele: až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků.

Bratři a sestry, trochu legendární zkušenost, kterou možná v jisté obměně znáte, říká, že po návratu z kostela existoval v některých rodinách zvyk rodičů nebo někoho z prarodičů ptát se na to, co bylo v kostele. Tazatel jednak čekal nějaký souhrn z kázání a kostelního dění, a také si kontroloval, kde byl svou myslí a duší účastník, povětšinou bujné mládě. Případně následovala otázka, jaké poučení si dotazovaný odnesl.

Jaké je z toho poučení?, ptá se leckdy člověk, když přečte knihu, shlédne film. Asi i to zná kdekdo, že po lecčems smutně uzná, že poučení se mu velikého nedostalo.

Tento začátek chce naznačit, že **dnes čtené podobenství v sobě poučení nese**, protože v něm víc než o budování víry jde o vliv víry, tedy jak se víra v Boha může podepsat na lidském jednání.

Podobenství je Ježíšovo slovo, kterým chtěl něco srozumitelně připomenout a zdůraznit. Je to slovo Ježíšovo do souvislosti života lidí. Slyšeli jsme, že to bylo interní sdělení učedníkům, tj. **jakási vyšší škola lidského zrání**, slovo, kterému mohli rozumět ti předpřipravení. I učedníci byli lidé, majetkem se také zabývali a občas proskočí sdělení, že jejich myšlení bylo rovněž určováno ohledem na zajištění a budoucnost. Proto to bylo slovo, které těm, kdo s Kristem kráčí životem, chce a může poradit.

Podobenství o nepoctivém správci je starocírkevní perikopou pro tuto neděli, devátou po sv. Trojici. Má je pouze Lukáš. **Klade nám před oči problematiku téměř věčnou, tedy i současnou**, proto už předem si troufám tvrdit, že v tom poučení pro nás, správce svého majetku, je.

Dříve než se soustředím na to, jak celou událost prožíval onen přistižený, dovoluji si **malou poznámku k majetku a chtivosti po něm**. Majetek a jeho správa je hlavním tématem našich novin a zpráv, radosti, závidění, zlosti i moci. Nemajetný se zasní, co by všechno mohl, kdyby měl, a majetný se zasní, co by ještě mohl, kdyby měl víc. Moudrá prosba z knihy Přísloví – a vezměme ji jako předpoklad porozumění podobenství a jeho přijetí – však říká (poučuje): *Vzдал ode mne šálení a lživé slovo,*

Prašná brána – svědek náboženského míru

Tato vzácná pražská památka stavitelství pozdní gotiky má pro nás též milý duchovní význam. Staré Město pražské, plně kališnické, hostilo ve svých zdech mladého krále, katolického Vladislava Jagellonského. Byl ubytován v královském dvoře, tam, kde je dnes Obecní dům. Měšťané se tehdy pustili do stavby věže, která byla součástí opevnění a zároveň uměleckým a myšlenkovým ztvárněním harmonie, která panovala mezi katolickým vladařem a jeho poddanými pod obojí. Mladý král sám položil základní kámen ke stavbě roku 1475. Základní ideu náboženské harmonie hlásají také nápisy na východní i západní straně věže.

Architektura brány byla inspirována staroměstskou mosteckou věží, kterou postavil Petr Parléř o sto třicet let dříve. Staré Město budovalo Prašnou bránu právě tak jako výraz svého sebevědomí a své reprezentace i jako dar mladému

králi, vedle něhož se tu měšťané stavitelství rovněž postavili. Na západním průčelí jsou poněkud nejasné sochy Karla IV., Jiřího z Poděbrad i Vladislava. V druhém patře pak na jedné straně plastiky zemských světců, na druhé straně sochy Marie a Krista.

Stavbu vedl Mistr Václav ze Žlutic, který však „nedokázal postavit věž ozdobenou obrazy či řezbami“, jak praví letopisec. Teprve potom objevili konšelé nadaného výtvarníka, bakaláře Matěje, rektora ve škole týnské, který začal s Mistrem Václavem pracovat. Po necelém roce převzal stavbu celou. Jeho dílem jsou všechny plastiky, včetně autoportrétu. „A přezdělí mu Raysek, že uměl dobře raysovati“. Tak se poprvé uvedl do uměleckého světa prostějovský rodák, samouk. Po dokončení brány byl Rejsek povolán do Kutné Hory.

Vojtěch Zikmund

Pozvání na výstavu

Na počest 550. výročí Jednoty bratrské pořádá Pedagogické muzeum J. A. Komenského v Praze, ve spolupráci s Muzeem Komenského v Přerově a Muzeem Mladoboleslavská výstavu „Jednota bratrská a Jan Amos Komenský – Význam Jednoty pro českou vzdělanost 1457 – 2007“. Výstava je velmi přehledně uspořádána, podává souhrnné informace z minulosti i současnosti Jednoty bratrské nejen v českých zemích, ale i ve světě. K vidění jsou i původní tisky Bible Kra-

lické a kancionálů. Výstava potrvá do 30. září 2007, koná se v budově Pedagogického muzea J. A. Komenského, ve Valdštejnské ulici č. 20 v Praze 1 na Malé Straně. Otevřeno je denně kromě pondělí od 10:00 do 12:00 a od 13:00 do 17:00, základní vstupné činí 40.– Kč, děti, studenti a důchodci platí polovic. Kromě této výstavy je možné shlédnout i stálou expozici Pedagogického muzea, která je věnována životu a dílu Jana Amose Komenského.

Petr Kubánek

VI.
Modlitba.

VII.
Sborový zpěv.

VIII.
Požehnání

vyhlásí vys. důst. p. J. E. *Şalatnay*, superintendent evanjel. reform. církve České, farář ve Velimi.

IX.
Společný zpěv: Píseň česko-bratrská.

Amen! to požehnání
přijdiž na nás všechny,
abychom po skonání
vešli v ráj nebeský,
a tam s anjelskou říší
Boha také ctíli:
dejž nám to, ó Ježíši,
Spasiteli milý.

(Kliment Bosák, bratrský kněz.)

nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, ⁹tak abych přesycen neselhal a neřekl: „Kdo je Hospodin?“ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha (30,8-9). Toto slovo si vrýt do mysli a do srdce znamená odejít odsud zralejší, soudnější, vyrovnanější, připravenější. Je to prosba, kterou lze považovat za **výchozí bod křesťanova vztahu k životu a zajištění** a také za nejméně pravděpodobnější pozici ve vztahu k osobní představě o svých potřebách a sobě.

Dnešní podobnoství sice neříká nic o velikosti majetku pána, nehovoří ani o tom, jak mnoho onen člověk nepoctivě prohodil. O to nejde. **Jde o přístup** k majetku, k tomu, co člověk má, co obhospodaruje, co mu činí radost i starost a co jej v každém případě také trochu šálí.

Příběh je průhledný. Došlo k nepoctivosti, byla odhalena, dny správce byly sečteny. Již se začal loučit. Neudržitelnost svého postavení si uměl přiznat. Ač obviněný, tedy takový, který by měl počítat s tím, že jej okolí, čtenáři podobnoství odsoudí, přesto soudný. Jeho upřímnost je zobrazena věrně. Zvažoval možnosti, které měl a co bude dělat dál, a dokázal si přiznat, která cesta je pro něho nemožná: *na práci není a žebrat se stydí*. Nepřímo potvrdil obvinění.

Ve chvíli upřímného přiznání svého stavu už **začal pracovat na své budoucnosti**. Jeho aktivita byla obrácena na vlastní budoucnost, chtěl být někde přijat. S nálepkou nepoctivosti se těžko kde jinde mohl uchytit. Očištění však nehodlá hledat v soudním rovnání s pánem, tuto metodu dneška tehdy vůbec neřešil, zvláště když pán je zobrazen tak

spravedlivě, jak zobrazen je. Mimo chodem je třeba říci, že Ježíš se na soudní vyrovnávání před lidskou institucí díval s despektem. Proto se to, co naše doba zná jako jediné řešení očištění, a to i tehdy, kdy je obvinění průkazné, vůbec neobjeví v tomto podobnoství. Radu typu – soudit se tak dlouho, co to jde – tu tedy nehledáme.

Majitel majetku přišel dvakrát zkrátka. Jako by přišel zkrátka rád. To vcelku nenápadné sdělení podobnoství překvapivě ukazuje, že vždy je možné jednat skutečně jinak. Je to svědectví o tom, že podobnoství není jen historika ze života, ale je to **slovo o kritériích pro lidský život**, kterým ovšem nerozumí jen tak každý. Ocenit toho, kdo měl přehled o svém majetku a zároveň na něm dokázal nelpět, to už předpokládá přístup k věci z jiné (neběžné) strany. Kdo měl uši otevřené, dokázal chápat, že je řeč o souvislostech, které nejsou běžné, ale jsou za jistých podmínek uplatnitelné. Brzy nakonec všichni měli poznat, že k Božímu způsobu jednání **patří nelpět na vlastním, pokud to má posloužit spásu jiných**. Pak je možné, aby onen nepoctivec pozval dlužníky svého pána, patřičně jim pokrátil dlužní úpisy, a ještě se mu následně dostalo pochvaly od jeho pána. **Takovým jednáním pomohl narovnat životní poměry jiných**. To byl dopad prozíravosti, která se sice v prvním sledu týkala řešení budoucnosti jednoho nešťastníka, ale díky dobré, spravedlivé a moudré konstelaci z toho mohl vzniknout prospěch v širším rozsahu. Majetek, který většinou rozděluje, se mohl stát dobrým nástrojem toho, aby vzniklo přátelství, uřednictví nebo následovnictví. Tuto roli majetku Ježíš poté vzápětí potvrdil.

Závěr podobnoství staví před oči *syny*

světa naproti *synům světla*. Synové světa jsou vyzdvíženi tehdy, pokud dokáží prozírat, zřít skrze oslnivost majetku a přijmout jeho pouze dočasnou a pouze služebnou úlohu, jakkoliv potřebnou. Pak dovedou majetkem pomáhat tomu, aby lidé v jejich okolí mohli žít.

Poučení je zřejmé:

- a) tento model chování je schopen přijmout a usilovat o něj jen ten, kdo věří, že to má oporu v Boží vůli dosvědčené Ježíšem Kristem;
- b) kdo Krista následuje, nebude ani v dnešním světě za hlupáčka nebo naopak za protřelého chytráka – to se nekryje s výzvou k prozíravosti, jak je tady chápána;
- c) kdo následuje Krista, usilovně se snaží vyhýbat se užití úskoku, lsti a podvodu;
- d) kdo následuje Krista, využívá toho, že smí skrze příměr nahlédnout až k Božímu jednání, jež se mu stává

vodítkem pro rozhodování ve všedním životě, a to i v hospodaření s majetkem – víra nestojí stranou i těm nejvšednějším věcem;

- e) uvažování o vlastní budoucnosti se nemůže vyhnout úvaze o tom, jaký dopad na druhé bude mít plánovaný tah za plněním snů a představ;
- f) následování Krista není kopírování Ježíše – je to dennodenní uvědomování si, jak každým svým krokem můžeme otevřít druhým cestu spásy, kterou Bůh nabízí všem, nebo jim naopak v přístupu k ní zamezit;
- g) víra v Boha je program, který buduje i tam, kde vládne všeobecná tendence rozdělovat.

Proto patří Pánu Bohu chvála za to, že existuje den, v němž se smíme společně zastavit u obrazů, které nám ukáží způsoby, jimiž všední den práce a shonu neoplývá. Amen

Joel Ruml

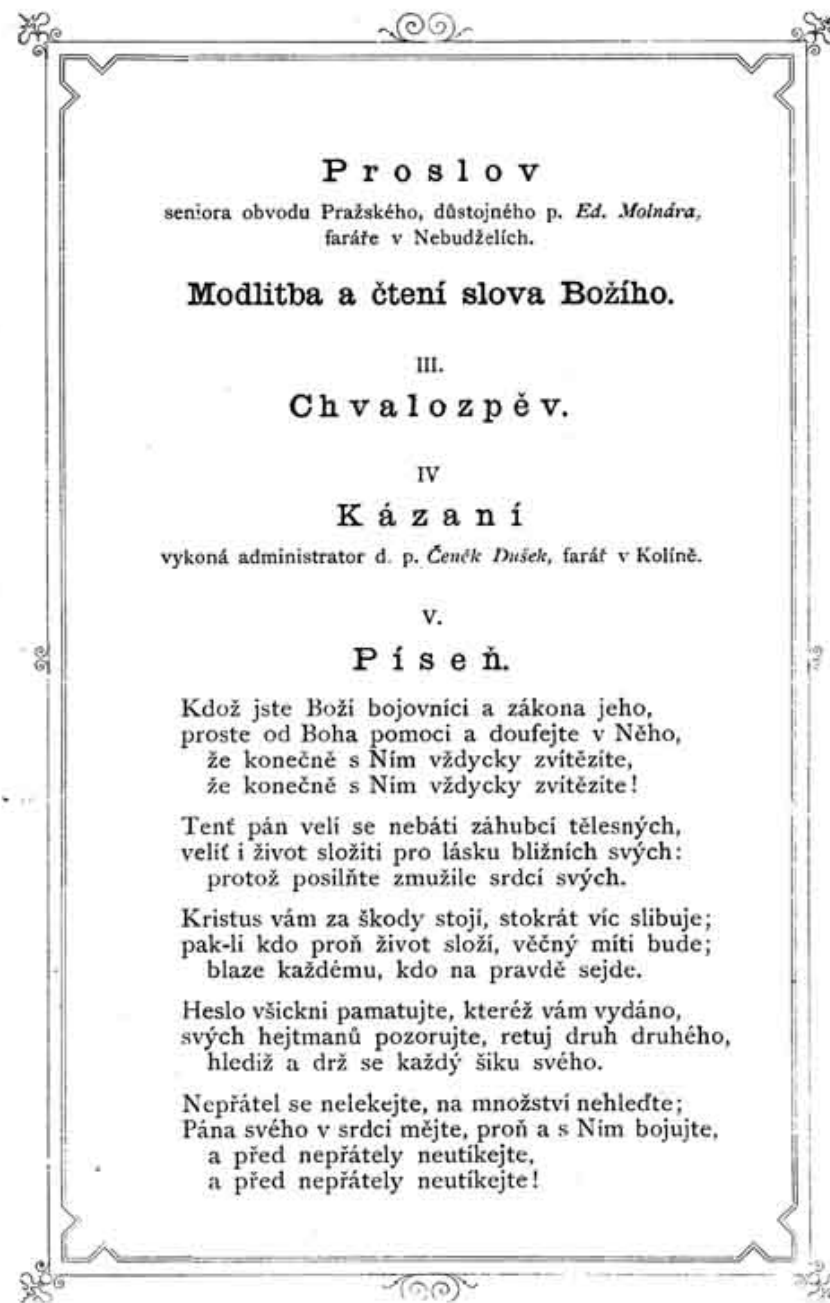
Sdílení víry předpokládá atmosféru důvěry a přijetí

Rozhovor s Ester Čaškovou

O svém dosavadním životě a farářském působení jsi nám už povídala bezmála před rokem na setkání se sborem při příležitosti tvého kázání na Vinohradech. Mnozí však tehdy chyběli. Můžeš nám proto ještě jednou představit sebe i svou rodinu?

Narodila jsem se v Sázavě u Žďáru, kde byl můj otec 21 let farářem, maminka byla s námi třemi dětmi doma. Kvůli je-

jímu zdraví jsme se v roce 1971 odstěhovali do teplejšího Brna. Tady jsem si po gymnáziu udělala na jazykové škole státnici z němčiny, protože mě z politických důvodů nepřijali na teologii. O rok později se přijetí na fakultu podařilo a já začala chodit střídavě do vinohradské a vršovické mládeže. Tam jsem taky poznala svého muže, rodem Vinohradáka. Studoval vysokou zemědělskou, obor meliorace.

Mirek byl na přání babičky pokřtěn, a když ho pak bratr farář Otřísal přišel pozvat na konfirmační cvičení, rodina usoudila, že by to asi měl absolvovat. Už se jim ale moc nelíbilo, že začal chodit do mládeže a vůbec nebyli pro, když si namluvil studentku teologie. Bylo to v roce 1979 a Mirkův tatínek si pro něj představoval perspektivní budoucnost, což se jaksi vylučovalo s aktivním členstvím v církvi a životem na faře. (Tatínek a dědeček z mužovy strany byli jako kulaci po roce 1948 zavření, takže s režimem měli své zkušenosti.)

Když jsme spolu vydrželi i roční odloučení, kdy byl Mirek na vojně a já na rok v západním Německu, usoudili, že už nám to nemá cenu rozmlouvat. Mirek dokončil studium o rok dřív a začal pracovat v Pelhřimově u meliorací, protože jsme chtěli někam na Vysočinu. A tady bylo zrovna několik neobsazených sborů, jedním z nich Moraveč. Stěhovali jsme se v lednu 1984. Narodily se nám tu tři děti: Marie 22, Barbora 20 a Jakub 17. Do vsi se přistěhovali také moji rodiče, protože otec po odchodu z Brna nedostal souhlas jako farář v Opatově, a tak nám s dětmi velice obětavě pomáhali a já se mohla i při dětech starat o sbor.

Po revoluci 1989 dělal Mirek chvíli starostu, ale musel se toho vzdát, protože současně založil soukromou firmu a bylo toho moc. Firmu má dodnes v Pelhřimově, zaměřuje se na projektování vodo-hospodářských staveb – rybníků, vodovodů, kanalizací. Plánuje ji řídit z Prahy, ale aspoň jednou týdně bude muset do Pelhřimova dojíždět. I proto, že Jakub nechce měnit školu a dva roky gymnázia chce dodělat v Pelhřimově. Svěříme ho do péče rodiny našich přátel a Jakubova kamaráda ve vsi. Obě děvčata budou stu-

dovat v Praze. Barborka byla přijata na ETF – obor sociální a pastorační práce a Maruška přestoupila z olomoucké filozofické fakulty do Prahy na mediální studia. Moje sestra bydlí v Brně, bratr v Řečanech u Přelouče, tatínek se odstěhoval do sborového domu pro důchodce v Chrudimi. Mirkova maminka i bratr s rodinou bydlí v Praze.

V Moravči jste tedy strávili mnoho let: začínali jste tam jako mladí manželé, narodily se vám tam děti, jste tam jako rodina jistě poměrně hluboko zakotveni. Bylo pro vás hodně těžké ty kotvy najednou zvednout a rozhodnout se odejít?

Těžké to je a myslím, že si zatím ani nepřipouštíme, co všechno opouštíme. Kvůli tomu, aby děti někam patřily, měly někde domov, jsem také různá pozvání z jiných sborů dlouho odmítala. Teď už ale pro ně Pelhřimov a tenhle kout Vy-

sočiny zůstane „rodnou hroudou“. A tak se mi zdá, že čas prostě dozrál ke změně. Bylo fajn, že jsme s tím mohli počítat rok dopředu, s lidmi i místy se rozloučit.

Na co jsi kladla důrazy při svém fařování v Moravči? Co tě na práci tam zvláště těšilo? Co se za ta léta podařilo tak, že z toho cítíš uspokojení (byť samozřejmě s vědomím, že nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé)?

Už jako dítěti mi vadily fráze a nic neříkající zbožné řeči. A tak jsem se sama snažila kázat a mluvit tak, aby to mělo konkrétní obsah a aby tomu lidi rozuměli. Měla jsem před očima jednu sestru z Moravce, která nebyla za celý život dál než v sousední vesnici. Teta Cestářová pro mě byla měřítkem srozumitelnosti.

Z domova jsem pak byla zvyklá na to, že život na faře znamená, že člověk automaticky přejímá zodpovědnost za kostel, faru, hřbitov, zahradu a veškerý provoz. A někdy jsem měla pocit, že pro moravečské sousedy bylo větším svědectvím o naší víře to, že jsme pravidelně sekali trávníky a udržovali zahradu i budovy, než všecka moje kázání. Je pravda, že to viděli všichni, kdežto do kostela všichni nepřišli.

A ještě třetí věc: víra je pro mě spojená s naprosto svobodným rozhodnutím. K víře nelze nikoho donutit, a když to rodiče nebo někdo jiný zkouší, dotyčného člověka odradí a zatvrdí. Po určitou dobu máme jako rodiče možnost svoje blízké ovlivňovat, a to hlavně vlastním příkladem prožívané víry. Tím, jestli se na nás v nejrůznějších situacích dá poznat, že počítáme s Božím vedením. A pak musíme ty dospívající děti nechat, aby si to přebraly samy. Když se rozhodnou pro

stejný životní postoj, je to radost a důvod k veliké vděčnosti. Ale víra je dar, a já respektuji každého, kdo si to promyslí a řekne, že věřit nemůže. Potíž je v tom, že někteří víru odmítnou z lenosti a pohodlnosti. Připravují se tak o velkou životní šanci. Ale i tuhle možnost s sebou nese svoboda rozhodování.

Teď jsem ale vynechala otázky po tom, co mě těšilo a z čeho cítím uspokojení. Těšila mě práce sama: práce s biblí i s lidmi. Je taková dvoukolejná. Člověk musí nejdřív sám něco uslyšet, aby pak měl druhým co sdělit. Někdy se to podaří a člověk to tak cítí, jindy mám dojem, že se to nepovedlo. Ale lidi to vnímají úplně jinak, a tak už na svoje pocity moc nedám. V neděli večer bývám hodně nespolečenská a „lidmi unavená“. Bolí mě paradoxně ruce a děti mi v legraci říkají, že to mám z toho „žehnání“. Ale je to i zkušenost jiných kolegů, že když ze sebe člověk duchovně hodně vydá, nastane dočasné prázdno. Takže jsem s povděkem vítala volné pondělí, kdy jsem místo taláru oblékla zástěru a dělala ženu v domácnosti. Tuším, že tady to bude muset být trochu jiné, a doufám, že to zorganizujeme tak, aby to šlo.

A uspokojení? Jsem ráda, že sbor v Moravči je živý, že jsou v něm lidé věrní, věřící i hledající, že je otevřený, že o sebe lidé mají zájem a záleží jim na sobě. Mnozí jsou také ochotní něco pro sbor udělat. Rozděbila jsem asi 15 lidem úkoly v té správné oblasti, aby fungovala nedělní škola, pošta, byl zajištěn úklid kostela i bohoslužby, než najdou nového kazatele, a vůbec se nebránili!

Máš pravdu, že když Hospodin nestaví, my se nadarmo namáháme. Mám pocit, že to v Moravči nebylo nadarmo a že jsem směla být se svou rodinou u toho,

Oslepení pronásledovatelé křesťanů ze Smyrny procházejí cestou do Damašku řídkým lesním porostem. Vede je Anička Z., která je na fotografii za stromem a jako jediná není slepá.

Kubík R. váže liščí smyčku. Terežka U. mu radí, jak z ní udělat dvojitou.

Ze sborového archívu I.

Staršovstvo v dubnu pověřilo Zdenou Novotnou, Bárou Uličnou a Ester Slaninovou pracemi na zřízení sborové spisovny. V praxi to znamená probírání se starými dokumenty a jejich třídění. Při této práci spatří denní světlo mnoho zajímavých do-

kumentů. Díky Zdeně Novotné se s některými z nich budeme moci seznamovat na stránkách Hroznu. Dnes přinášíme první z nich – jde o pozvání k prvním bohoslužbám vinohradského sboru.

když On budoval! Často to bylo překvapení, když se objevovali lidé, které by člověk v kostele vůbec nečekal. To je přece radost a důvod k vděčnosti. Proto je taky v pokoji přenechávám nějakém dalšímu služebníkovu a jen si přeju, aby to byl služebník věrný. Na tom podle mě záleží nejvíc.

Mluvíš o své práci moc hezky. Život je ale takový, že ne vždy je všechno ideální. Je asi hloupé se takhle ptát, ale aspoň obecně: co může být pro faráře ve sboru těžké? Čím mu může sbor jeho práci komplikovat? A čím mu naopak pomoci?

Podle mých zkušeností se konflikty ve sboru týkají spíš těch ne-duchovních věcí. Těžko se někdy vysvětluje, že farářská práce se moc nedá poměřovat osmihodinovou pracovní dobou. Nechci omlouvat lenost, sebekázeň je nutná. Ale když se mě někdo ptá, jak dlouho třeba trvá připravit kázání, nedokážu říct počet hodin. Většinou ho napíšu v pátek dopoledne. Ale přemyslím o něm už minimálně od středy a pak se k němu několikrát vracím, přepisuju, škrtám, často i v sobotu večer v posteli. Jednou jsem si odskočila v sobotu ráno z kuchyně od vaření, že si to jen prolétnu očima, a když jsem se za dvě hodiny vrátila, byla z hovězího na rajskou černočerná hmota a musela jsem koupit nový papírák. . . Kázání není hotové do té chvíle, než ho „odkážu“. A tak je to i s přípravou na biblickou hodinu nebo náboženství. Člověk není nikdy hotov, vždycky je co vylepšovat, co si k tomu ještě přečíst, promyslet. A protože je potřeba zkombinovat práci doma i v kanceláři, využít chvíli, kdy přijde domů rodina a pobýt s ní, protože večer zase já odjíždím na biblickou, pracuju

často po chvilkách, z kanceláře odcházím a zase se tam vracím. A tak se zvenku někdy lidem zdá, že vlastně farář nic nedělá, že je pořád „doma“. Když mi v půl desáté ráno někdo zavolá a omlouvá se, že mě budí, tak to zabolí.

Náročné je farářské povolání také v tom, že za sebou člověk většinou nevidí žádné markantní výsledky. Léta káže, většinou stejným lidem, a oni se nijak evidentně nemění. V tom to má farář horší než třeba učitel. Je to vyčerpávající a občas si člověk potřebuje od lidí odpočinout a dělat něco, co vidět je. Já třeba jako relaxaci uklízím a věším prádlo. A obtížné je udržet si odstup, zachovat soukromí rodiny, umět někdy říct: Nezlobte se, dneska už ne. Tenhle problém mají všechny pomáhající profese a farář o to víc, že v práci vlastně bydlí.

Čím může sbor práci faráři komplikovat anebo mu naopak pomoci? Komplikovat mu ji může tím, že od něj příliš mnoho očekává a člověk pak musí buď dokazovat, že „na to má“ anebo se bránit, že toho je moc. Já bych nerada něco dokazovala. Sdílení víry předpokládá atmosféru důvěry a přijetí. Dobře se pracuje tam, kde člověk ví, že jsou lidé vděční za to, co jim s nejlepším vědomím a svědomím připraví. A jsem přesvědčená, že povzbuzením a pochvalou se dá dobře budoval, kdežto kritika vede ke stresu a nakonec je kontraproduktivní. Sbor faráři pomůže tím, že od něj nečeká zázraky. Že ho přijme jako jednoho z mnoha služebníků, kteří jsou na čas povolání a mají také své omezení a chyby, stejně jako svoje obdarování.

Vím, že také studuješ. Jde o doktorát? Na jaké téma?

Na myšlenku začít znovu studovat

jsem přišla před třemi lety, kdy jsem strávila tříměsíční studijní volno na univerzitě v Heidelbergu. Pan profesor Filipi mi pak nabídl k disertaci téma „Vzkříšení v kázáních“. Je to doktorské studium a moc mě baví. Při sborové práci se k tomu ale moc nedostanu, takže jsem si teď vždycky brala dovolenou, abych něco přečetla a napsala. Jenže letos padla dovolená na stěhování, a tak jsme se domluvili, že po dvou letech (z pěti) na rok studium přeruším a pak se uvidí. Doufám,

že to půjde. I pro tu farářskou práci je to motivace a přísun duchovního „materiálu“.

Děkuji za rozhovor, přála bych si, aby se ti v našem sboru líbilo, abyste brzy zvládli všechny obtíže kolem takové životní změny, abyste i tady prožili šťastná léta. A společně s tebou doufám, že Hospodin tu bude při díle. . .

Ptala se Jana Šarounová

Sborový tábor Orlovy 2007

Není pro vás jistě žádným tajemstvím, že se v myslivně v Orloveh užití uskutečnil sborový tábor. Co ale zůstává sborové veřejnosti skryto, je jeho průběh a náplň (pokud jste ovšem nejeli s námi).

Počasí nám tento rok přálo více než ten poslední. Sice jsme měli na sklonku léta chladnější noci i rána, zato dny byly příjemně slunečné. Po poměrně suchém létě se v okolních lesích, ostatně jako vždy, výjimečně dařilo houbám, a tak jsme sváděli těžké boje se svou houbařskou vášní. Uzdu jsme si povolili až poslední den a odjížděli domů se zaslouženou kořistí.

Ovšem nejen s tou. Každému účastníkovi tábora bude onen poslední prázdninový týden připomínat keramický přívěšek ve tvaru rybičky, který je symbolem táborové hry. A co že to ta ryba znamená? Oprašme si konfirmační znalosti a církevní dějiny nás spolehlivě dovedou k řeckému slovu ICHTHYS, tedy ryba. Slovo je zkratkou pro: „Iesous Christos Theou Huios Soter“ – „Ježíš Kristus Syn

Boží Spasitel“.

Ryba tedy není jen symbolem táborové hry, ale od prvopočátků církve i symbolem křesťanským. Pokud jste tuto rovnici stále ještě nevyřešili, nezbyvá mi než prozradit, že v ní najdeme jen samá rovná se. Tábor Orlovy = rybička = začátky církve.

Náš táborový život se skutečně točil kolem prvotních křesťanů, přesněji kolem jednoho, apoštola Pavla. Následovali jsme ho na jeho misijních cestách po Středomoří a Malé Asii až do Říma. Podle jeho dobrodružného putování hrály děti hry, při nichž se rozdělily do tří družstev pojmenovaných podle měst, kterými Pavel prošel: Alexandrie, Pafos a Smyrna. Kdo z poutníků dorazil jako první, není tak důležité jako to, že si všichni (doufám) při hrách v lese, v noci, při zkoušení a hraní divadla užili legraci a byli spolu.

Misionáře Pavla jsme následovali i v ranních a večerních pobožnostech. Jeho dobrodružný a rozporuplný život nám dával mnoho podnětů k zamyšlení a stejně tak nám jeho cesty připomínalo i počasí.

Nebylo pravda přímo středomořské, ale na hrad Orlík se v něm putovalo příjemně.

Z orlovského putování za apoštolem nám nezbyly jen houby, švestky a rybička. Houby si usušíme, zmizí v polévce nebo ve smaženici, švestek nás ně-

kdo mnohdy zbaví dřív, než z nich uděláme knedlíky a koláč, ale vzpomínka na společné chvíle plné příjemností, prožité na sklonku prázdnin uprostřed lesů, ty nám nikdo nesní.

Blanka Uličná

Chvilce napětí v cíli závodu lodí. Lodě si misionáři vyrobili sami. Každá loď vyplula s otevřeným ohněm na palubě. Při bouřlivé plavbě oheň nezhasl pouze vítězné posádce.

Foto na obálce: Odchyt mrštné ryby Filipa K. při táborové hře. Vávra Ch. takticky vyčkává na díru v rybářské síti, kterou okamžitě využije k úniku. Matýsek Z. si již všiml chvilkové nepozornosti opačného konce rybářské sítě.